

רב"ט מזרחי דניאל

3351468

בן חיים ז"ל וחנה

נולד ב- א' כסלו תשכ"ב 9.11.1961

התגייס לצה"ל ב- 11.11.1979

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- ט"ו סיון תשמ"ב 6.6.1982

בלבנון מבצע של"ג.

מזרחי דניאל,

בן חנה וחיים ז"ל, נולד ביום א' בכסלו תשכ"ב (9.11.1961) בתל-אביב. דניאל החל ללמוד בבית-ספר יסודי בעיר. בהיותו בן 10 שנים נפטר

ון לא עלה יפה. המשפחה חזרה לחולון ושם למד דני בבית-הספר היסודי "שער האריות". לאחר מכן, למד דני בבית-הספר המקצועי "מכס פיין" במגמת מסגרות. תוך כדי לימודיו, הוא גם עבד ועזר לאמו לפרנס אותו ואת אחיו הצעיר ממנו. כאשר עברה המשפחה להתגורר בתל-אביב, עזב דני את הבית ועבר לגור אצל סבתו פרוחה ודודו נוני, שגידלו כאב. דודו נוני יודע לספר כי דני "היה ילד חביב וסימפטי, היה מוכן לעשות הכול למען האחר". בשעות הפנאי שלו אהב דני לשחק כדורגל.

דניאל גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1979, והתנדב לשרת בחטיבת חיל-הרגלים "גולני". בחטיבתו עבר דניאל טירונות והוכשר כלוחם חי"ר, ולאחר זמן עבר קורס נהיגה בנגמ"ש. את מלאכתו בגדוד הוא עשה כהלכה, ומפקדיו היו שבעי רצון ממנו. עקב כך הוא מונה להיות נהג מפקד הפלוגה. בחופשותיו המעטות, כאשר הגיע לביתו, נהגו כל ילדי השכונה וחבריו להתאסף סביבו ונהנו לשמוע על חוויותיו ומעשיו בצה"ל. את אחיו הקטן יוסי נהג דני לפנק, כאילו היה זה בנו, והביא לו מתנות מלוא החופן.

כשפרצה מלחמת שלום הגליל, היה על דני להצטרף לגדוד בשלב מאוחר יותר בשל היותו נהג המ"פ. אולם דני דרש להצטרף לחבריו ולהילחם עמם מהיום הראשון. ביום ט"ו בסיוון תשמ"ב (6.6.1982), נפל רב-טוראי דניאל בקרב בלבנון במלחמת שלום הגליל והובא למנוחת עולמים בבית-הקברות הצבאי בקריית שאול. הוא הניח אחריו אם ואח, סבתא ודוד.

במכתב התנחומים למשפחה כתב שר הביטחון, כי דניאל "היה מעורה בכל הנעשה בגדוד, אישיות בעלת השפעה על סביבתה, עליו, תוסס ומלא חדות-חיים. אהוב ומקובל על חבריו".

'יהי זכרו ברוך'

הקרב בו השתתף ונפל דניאל ז"ל

יהודה
"חילצנו לאחר וטיפלנו בפצועים בחדר של איזה בית. מאוחר יותר התברר כי זהו ביתו של מי שהיה עד לפני כמה שנים שר ההגנה בממשלת לבנון. הוא ומשפחתו נשארו בבית במשך כל הקרב.
אנו נמצאים כבר בדמדומים של יום חמישי. התארגנו להגנה סביב ביתו של שר ההגנה לשעבר וחיכינו לבוקר כדי לפתוח את הצומות. התקדמנו עוד כמה מאות מטרים, ושם קיבלנו, בשעה 12 בצהריים, את פניה של הפסקת האש הראשונה.
איפה אנחנו ואיפה הפסקת אש! צלפו עלינו כל הזמן. הכוח היה מנותק למעשה ונתון תחת אש מכל כיוון. הפעלנו ארטילריה בטווח של מאה מטר מאיתנו והתפללנו שלא יפספסו. ואז, בשבת, הגיעה החטיבה כולה, ולקחה את הגבעות השולטות שמהן ירו עלינו. הם ניהלו שם קרב רציני, אבל זהו סיפור נפרד."
והחטיבה אכן הגיעה כשהיא מתוגברת בכוחות נוספים. בקרבות סיל השתתפו: לוחמי "גדעון", הסיירת, כוח העורב, כוח צנחנים, גדוד שיריון וכן כוחות הנדסה ונ"מ. חשוב לציין גם את תרומתו הרבה של חזי נגר, מפקד הסיוע החטיבתי של כוח מח"ט. חזי השתחרר מספר שבועות לפני המלחמה, התנדב עם פרוץ הקרבות והיה צמוד לחטיבה לכל אורך הדרך (דני קסלסי היה מפקד הסיוע החטיבתי, אשר נצמד לכוח סחמ"ט).
עמירם, מג"ד השיריון:
"בבוקר יום שישי התחלנו בפריצת הדרך מדוחא לסיל. באיטיות, בשטח סבך, היינו פורצים תחת חיפוי הטנקים. כך התקדמנו לעבר מוצב נ"מ וארטילריה של הסורים. כבשנו את המוצב לאחר קרב שבו השמדנו שישה טנקים שלהם וכמה כלי נ"מ. המתנו במקום זה לכוחות החטיבה, ואז דווח לנו כי למטה, בתוך הכפר, ממוקם גדוד טנקים סורי. היתה לנו היתקלות קשה עם הגדוד הזה ובמשך כל הלילה ניהלנו עימות קרב. בבוקר מצאנו 17 טנקים סוריים פגועים. לנו נפגעו שניים."
עד יום שישי בצהריים נפרץ חלק גדול מתוואי הציר החדש. ואז נכנסה לתוקפה הפסקת האש והכוח בלם את התקדמותו. זמן מה לאחר מכן, לאור מכת האש שהמשיכו המחבלים והסורים להנחית על כוחותינו, סוכם כי יימשכו הקרבות.

המח"ט:
"נכנסנו לכפר. היה שקט. משהו לא הסתדר לי. אין טנקים ואין התנגדות. השעה היתה 6.30 בערב. עוד חצי שעה יהיה חושך. הועלתה סברה שהם נסוגו ברגע האחרון. אותו זמן התקשר אלי הרמטכ"ל ושאל מתי אסיים את כיבוש הכפר. ענית: 'להערכתך, תוך שעה'. שאל רפול: 'יש התנגדות?' ענית: 'אין'. שאל: 'אז מדוע זה צריך לקחת כל כך הרבה זמן? השבתי: 'עדיף לעשות לאט וביסודיות'. ענה לי: 'מאה אחוז. תמשיך'. עוד בטרם נסתיימה השיחה — ולפתע נפתחה מכת אש חזקה של הארטילריה הסורית. כוח החוד נפגע ומרגע זה התחיל הקרב הקשה בכפר."
מאותו שלב פעל הכוח בשני מישורים: טיפול בנפגעים ופינויים מחד, והמשך התקדמות מאידך. הערב ירד והירי התחזק. אנשי קומנדו הסתתרו בחצרות הבתים וגם על הגגות וצלפו לעבר כוחותינו. גם הטנקים הסוריים הנחיתו אש עזה כמעט בלא הפסק. בשעת ערב מאוחרת, במוצאי שבת, תפסה הפסקת האש בשנית את הכוח, עוד בטרם הספיק לכבוש את הכפר. הדרג הבכיר בשטח החליט שעם אור ראשון יתאחדו הכוחות ו"יקחו" את הכפר. כך היה, ובשעות הבוקר של יום ראשון חלשו הכוחות על הכפר כולו ובהגיעם למבואותיו הצפוניים נפרס לנגד עיניהם נמל התעופה של ביירות, על מוטוסיו, מסלוליו והטרמינל שלו. קודם לכן הבחין הכוח בארבעה טנקים סוריים הנעים על כביש החוף מצפון לדרום. עבור הטנקים של עמירם היה בכך פיצוי עבור ארוחת הבוקר שלא נאכלה מחוסר זמן. בזה אחר זה הוצתו הטנקים הסורים, שריד אחרון של הכוח הסורי האחרון שהגן על מבואות ביירות.

את מה שהתחולל בין בתי הכפר בשעות הלחימה הארוכות, נביא להלן מפי לוחמי גדוד "גדעון".

דוד:
"כפר סיל הינו מקום קטן, ויש בו שני רחובות מרכזיים. אנחנו היינו אמורים לקחת את הימני, והחברה של הסיירת את השמאלי. את הרחוב שלנו לא אשכח לעולם.
כבר בדרך, כשנענו עם הנגמשי"ם, ראינו המון כלים שלהם, שרופים. הבנו שהשיריון עשה עבודה מצוינת, בלי נפגעים, אבל הבנו גם, שאנו נכנסים לעניין רציני.
התחלנו לטהר את הרחוב שלנו כמו שלמדנו בתירגולים. זה היה מעין קרב מעורב של שטח פתוח ושטח בנוי — בין בתים רבי קומות היו שטחים פתוחים די גדולים. בין הבית השני לשלישי נתקע לי כדור סנטימטר מהרגל, וכמה שאני כבד עם המא"ג והחגור והכל, רצתי כמו שפן מהסרטים המצויירים. נדמה לי ששברתי את שיא העולם ל-100 מטר".

קובי:
 "עוד לפני זה דיווחו הטנקים, שרצו קדימה, שהם נתקלים בבזוקות, אבל דפקו חלק מהם. אנחנו היינו בהתארגנות מאחור כשנפל פגז ממש ליד. בהתחלה לא חשבתי שזה חמור בגלל כל הרעש מסביב, עד ששמעתי קריאות לחיוב. הסתובבתי והדבר הראשון שראיתי היה את המ"מ רונן, שעמד קודם ממש לציד. הוא צעק לרגע ונשכב מחוסר הכרה. הוא נפגע בחזה ובבטן והיה לו כתם דם גדול שם. ניסיתי לפתוח לו את האפוד, אך הרצועות היו קשורות ולא הצלחתי, כי הידים רעדו לי. קראתי לדני המ"פ וגם הוא לא הצליח ואז חתכתי את הרצועות עם סכין. פתאום הסתבר שהאפוד בוער. דני הוריד את האפוד וזרק אותו רחוק מאיתנו. פינינו את רונן לאחור יחד עם עוד שבעה — שמונה פצועים. גיל, הקמב"ץ, נהרג מהפגז הזה. זו היתה הפעם הראשונה שראיתי המון דם. באותו הרגע זה לא הפריע לי. אני רק זוכר שצעקתי הוראות לפלוגה כמו מטורף. למעשה אף אחד לא עיכל מה קורה."

דוד:
 "אני לא ידעתי מה קורה, רק ראיתי את כל החובשים רצים. למען האמת, בעצם גם לא רציתי לדעת מה קורה, כדי שאוכל להמשיך להילחם. הציבו אותי ברתק לאבטח את הפצועים ורק לאט לאט זה חדר לי למוח. אולי מה שהכניס לי את זה במכה היה שראיתי כשמחלצים את המ"מ שלי, ואחרי חמש דקות קבע הרופא, כי הוא מת. רונן. רונן אידלמן. ברגע הזה, באמצע הקרב, פתאום היו לי דמעות בעיניים. מעצבים. רציתי להרוג את כל העולם. עד שהמ"פ והוותיקים לא עברו בינינו ואמרו שחייבים להמשיך, אנחנו, הצעירים, היינו בדיכאון. אמרתי לעצמי — למה להמשיך בכלל. אם רונן נהרג, בואו נצא מכאן, ניתן להם את כל לבנון, את כל העולם. רק אחרי שגמרנו לכבוש את הכפר, רק אז הבנתי."

קובי:
 "עדיין לא נתקלנו בסורים מקרוב ונכנסנו ללילה. לפי התכנון היה הכיבוש אמור להיעשות ביום. נשכבנו במקום וחיכינו לטנקים. פתאום המ"פ שי ואני זיהינו דמות במרחק של שלושה מטרים בערך. שי צעק. 'מי שם? לא היתה תשובה. אז ירינו מיד. אחר כך הסתבר, שזה היה חייל סורי שנגמרו לו הכדורים והוא החזיק רימון ביד."

דוד:
 "אנחנו שכבנו עם יורם, כשפתאום שמענו מאחורי הגב קולות בערבית. הבנו שמשהו לא בסדר והרגנו חייל סורי שהיה במרחק כמה מטרים מאיתנו. שכבתי שם, כשמאחורי שריונית שבערה כל הזמן, והיתה לי בחילה מהעשן ופחד מהמצב. המשכנו הלאה ופתאום משמאל ראינו טנק סורי עם הקנה למטה. נשכבנו על תלולית ובמרחק 500 מטר ראיתי עוד טנק שלוחמיו ברחו. יריתי עליהם במא"ג והרגתי אותם, ואז הטנק שהיה קרוב אלינו צודד לעברנו את הקנה. לא היה לנו נשק נ"ט והטנקים שלנו היו רחוק קדימה. בהתחלה קפאנו במקום ואז ירינו כולנו על הטנק ושני הרנ"טיסטים, דני ואורי (שחזר ליחידה אחרי שוחרר כבר), ירו רנ"טים אל תוך הטנק פנימה. דבר כזה הוא נדיר אך עובדה — חיסלנו את הטנק."

באותו זמן כעסנו על הטנקים שלנו שלא היו שם. למחרת התברר, כי הם עלו על מארב סורי המשכנו להתקדם ואחרי כעשרים מטר זיהינו עוד טנק מימין."

קובי:
"מוטי, המגיד, זיהה את הטנק וביקש רנ"טיסטים. הם דפקו גם את הטנק הזה והמשכנו הלאה כשפתאום ראינו טנקים עם הפנים לכיוון השני. אמרתי לאחד החברה להודיע שאנחנו עוברים אותם, כי חשבתי שהם שלנו. פתאום תפסתי שאלה הם טנקים סוריים. התחלנו לירות עליהם."
דוד:

"זה היה הקטע הכי מפחיד. כל הפלוגה חולצה לאחור והטנק התחיל לצודד לעברנו. תוך כדי ירי עליו הוא נוסע קדימה ואחורה. אני ואודי שכבנו כ-20 מטר צפונית ממנו ושאר הפלוגה באותו מרחק דרומית לו. הטנקיסט שבצריח זרק רימון ואודי נפצע מזה וצעק לחובש. שכבתי איזה חמישה מטר על ידו ולא יכולתי לזוז בגלל הטנק. יריתי עליו במא"ג, אבל זה לא גירד לו אפילו את הצבע.

ואז, תחת כל האש הזאת, הגיע לוזון, החובש הפלוגתי. פתאום התפוצץ על ידנו עוד רימון, ואני צעקתי לחברה נוספים לבוא לעזור. הם הגיעו וחילצנו ביחד את אודי לאחור. הסתתרנו מאחורי סוללה כשכל הפלוגה מחפה. עוד לפני החילוץ ניסיתי להחליף סרט למא"ג, אבל לא הצלחתי. אחרי שראיתי קודם מה עשה פגז לחברה, התאבנתי לגמרי. רק המ"פ שצרח כל הזמן, רק הוא הצליח להוציא אותי ועוד חברה כמוני, מן הקיפאון."
קובי:

"עד לאותו הרגע, משך כל האימונים, לא הייתי בטוח איך הפלוגה שלי תצליח לעמוד במצבי מלחמה. באותו הרגע, כשראיתי את כולם משתוללים ועושים בדיוק מה שצריך, הרגשתי גאווה בלב על החיילים שלי. כל חייל עשה מה שצריך, שיחק 'ראש גדול' וירה מתי שצריך. על המלחמה בנשק אישי נגד טנקים — מגיע לדעתי צל"ש לכל הפלוגה. את דני, המ"פ, אנחנו מעריצים ממש. עד למלחמה שמר דיסטנס ושיחק אותה בקשוח, אבל קור הרוח והעידוד שלו בזמן הלחימה הם שהחזיקו אותנו."
דוד:

"שכבנו איזה שעותיים מאחורי הסוללה כשאנחנו מחפים לעבר הטנקים, ואז גילה יורם עוד טנק מוסווה, כ-100 מטר מאיתנו. אני כבר איכשהו התרגלתי לשני הטנקים שלידינו ופתאום צץ עוד אחד. הביאו עוד שני מאג"סיסטים ושלושתנו חיפנו לעברו. המנוע שלו פעל כל הזמן וזה עורר תחושה שהוא יזוז כל רגע וידרוס אותנו. זה היה הלילה הארוך ביותר בחיי. תוך כדי השכיבה יצא דני לכיוון הטנקים שלנו לראות מה קורה, ורק אז נתקל בדני השני, מזרחי, שהיה פצוע. הוא שכב כל הזמן בשקט, בהכרה. חילצנו אותו לאחור אבל הוא נפטר למחרת. זו היתה המכה השניה של הפלוגה.

שכבנו שם עוד כמה שעות ואז ציון, מ"פ הפלוגה השניה, רץ לעבר אחד הטנקים שם והשחיל לו רימון פנימה. חייל שלנו, שלא הבין מה קורה, חשב שהוא רואה סורי ופצע אותו קל."
(סיפורו של ציון ש"גמר חשבון" עם טנק סורי — בעמ' 26).

חיים:
"על הסוללה שמענו שעולה עלינו טור של טנקים. ואז המ"פ הקפיץ אותנו לחפות נגדם עם מא"גים. שאלתי אותו אם הוא צוחק עלי, שהרי אין לזה שום ערך, והוא ענה לי שנילחם גם עם אבנים — אם יהיה צורך, עד הניצחון."
קובי:

"שכבנו כל הלילה והיה קור אימים. רעדתי כל הזמן ועד עכשיו אני לא יודע ממה יותר, מהקור או מהפחד. כל הזמן חיכיתי לטור השיריון, ש'ימרח' את הטנקים הסוריים. בבוקר הגיעה אלינו מחלקת טנקים ואז נרגענו קצת. הם דפקו את הטנקים שעל ידינו, ואנחנו גמרנו עם הצוותים. ואז המשכנו לטהר את מה שנשאר מהרחוב. 19 שעות נלחמנו על רחוב של אלף מטר. אלף מטר ארוכים כאלה לא ראיתי בחיי."

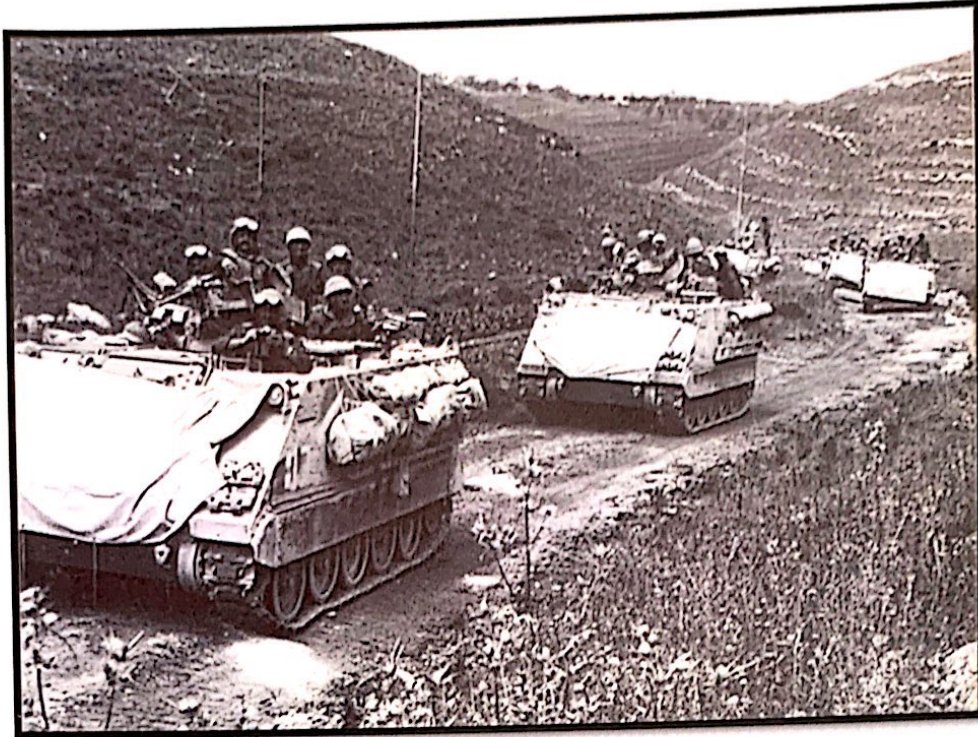
כוח סמח"ט השלים ביום חמישי את כיבוש כל היעדים באזור ג'בל ברוך. הלוחמים ביצעו חסימה לכיוון אחד הכוחות הסוריים שבמזרח, וקיבלו פקודה לנוע צפונה לכיוון כביש ביירות — דמשק. הדרך לא היתה קלה, והכוח נאלץ לנהל לחימה רצופה מול תקיפת מוסקים ומטוסים סוריים, מול יחידות קומנדו סוריות ותחת סכנה מתמדת של שדות מוקשים שהיו פזורים לאורך הציר.

הכוח המשיך בהתקדמותו ביום שישי ונבלם עם כניסתה לתוקף של הפסקת האש. לוחמי כוח סמח"ט נערכו לחניה כשהם נמצאים במרחק 15 ק"מ מכביש ביירות — דמשק.

מפת הקרב

הכניסה ללבנון

דברי מפקד החטיבה ללוחמים

דבר המח"ט

לוחמי גולני,

יש האומרים שבמלחמת "שלום הגליל" נתגלתה חטיבת גולני במיטבה. מחמאות הורעפו על ראשיכם מכל עבר ובכתבות הרבות שפורסמו באמצעי התקשורת, סופר בהרחבה על תרומתה הנכבדה של החטיבה במלחמה זו. לי, כמפקד החטיבה, לא היו הפתעות במלחמה. אישית לא חשתי לרגע כאשר הוטלנו לשדה המערכה כדי לבצע ולהשלים משימות קשות. אני מכיר את החטיבה, ויותר מזה – אני מכיר אתכם ויודע מהי יכולתכם. במרוצת שלושת השבועות בהם נלחמנו מילאתם אחר כל הציפיות ולא איכזבתם. את המחמאות – שאתם ראויים להן – קיבלתם כבר משר הבטחון, מהרמטכ"ל, מאלוף הפיקוד ומקצינים בכירים אחרים בצה"ל. ואילו אני, כמפקדכם, אוכל להביע את הערכתי העמוקה לכם רק במלה אחת: תודה.

חוברת זו מתארת את אשר עבר על החטיבה בתקופת המלחמה, והיא מזכרת נאותה למשפחת הלוחמים של גולני. השתדלנו לכלול בתוכה את כל האירועים, אף שבמסגרת זו קצרה היריעה מלהכיל.

עשינו את שהוטל עלינו במלחמה, אך בנתיב הקרבות הותרנו קורבנות רבים. 46 חברים לנשק נפלו במערכה בלבנון. רבים רבים נפצעו, וחלקם מאושפזים עדיין בבתי החולים. אנו מרכינים ראש לזכר הנופלים ומשגרים איחולי רפואה שלמה לפצועים.

גולני היתה ונותרה משפחה מלוכדת, אשר לעולם לא תשכח את אלה שאינם. יהי זכרם ברוך.

אל"מ ארז

מפקד החטיבה

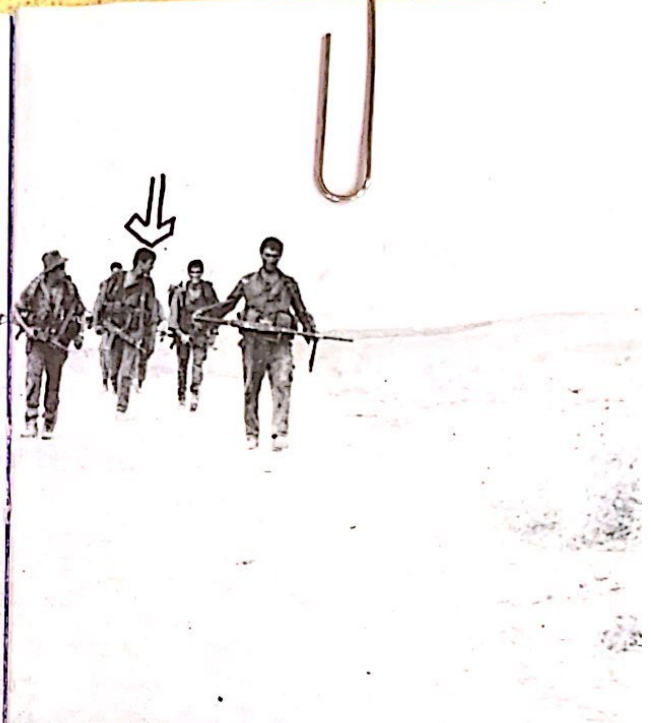
הרמטכ"ל, רב-אלוף רפאל איתן, בשיחה עם חיילי החטיבה
באחד המוצבים הקידמיים. ליד נמל התעופה של ביירות:
"ברצוני לשבח את לחימתכם. אתם ממשיכים מסורת מפוארת של
חטיבת חי"ר מעולה. אין חיילי חי"ר כמוכם בעולם, והאמינו לי –
את החילות בעולם המערבי אני מכיר."

אלוף פיקוד הצפון, אלוף אמיר דרורי, במיסדר הפרידה
של החטיבה בנמל התעופה של ביירות:
"אייאפשר היה להשיג את יעדי מלחמת 'שלום הגליל' ללא
הקורבנות של גולני. בכל פעם שהיינו זקוקים לחיילים מעולים
לביצוע משימה קשה – פנינו לחטיבה, והיא לא הכזיבה. אתם
בהחלט ראויים לקודמיכם. הוכחתם פעם נוספת שאין כמו גולני."

מפקד החטיבה, אלוף משנה ארוין, בראיון ל"במחנה":
"אין לי מלים לתאר את חיילי גולני. הם צעירים בגיל, אך
מבוגרים בנפשם. לא עשינו הכנות מיוחדות למלחמה, אבל הם
קיבלו אותה בצורה בוגרת וידעו לדחוק את השכול והכאב על אובדן
חברים בזמן הקרב ולהמשיך קדימה. הם ידעו להסתער תוך הדחקת
הפחד. בשוך הקרבות הם התגלו במלוא אנושיותם כאשר ניצלו את
מרבית זמן החופשות הקצרות לביקור חבריהם הפצועים והמשפחות
השכולות. יחידה צבאית נבחנת במבחן המלחמה, ובכל המבחנים
בעבר וגם במלחמה זו עמדה החטיבה בצורה טובה מאוד. יוצאת מן
הכלל – את זאת אני מרשה לאחרים להגיד."

together

THE ASSOCIATION FOR WELFARE OF
SOLDIERS IN ISRAEL TODAY

Issued by the Association for Welfare of Soldiers in Israel —
National Committee — Publicity Dept
8, Haarbua Street. Tel-Aviv 64739 Phone: (03)262291

Graphics by PER / Printed by ACHDUT LTD.

In training on regular duty, far from their homes, at times under the most difficult conditions, soldiers of the Israel Defence Forces carry the heavy burden of watching over their country's existence. These soldiers receive from The Israel Defence Forces sophisticated tools, excellent food, housing, schooling, a sense of moral and a love of their homeland. IDF teaches them the theory of fighting and maintains their physical fitness.

But when the few stand up against the many, the main force is in their spirit. So that IDF may be a confident and victorious army, it is important for its soldiers to know that the people are behind them, and together with them, one bastion. These young people, give their country the best years of their lives, and more than once endanger themselves for it. At the base, on their posts, in the field or on leave, it is important for them to see and to feel how the people draw them into their hearts, and have warm feelings for them, with a smile, and affection. Their spirit is strengthened by being a little pampered. And this can only be given to them voluntarily. The feeling of togetherness.

The Association for Welfare of Soldiers in Israel creates and nourishes that feeling.

כותבים לזכרו

מנחם בגין

בנכם דניאל שירת את עמו בנאמנות ובמסירות
נפש הוא יצא על פי צו האומה להגן על שלום
הגליל ותושביו על בטחון ישראל ואזרחיה
הבן הטוב מסר את נפשו על מטרה שאין צודקת
ואצילה ממנה להבטיח חיים ושלוש לאיש אישה
וילד בישראל שמו יבון לעד בתולדות האומה
דמותו תהיה למופת לכל הבנים מדור לדור
כולנו נושאים מלחמות ושפיכות דמים חלומנו
ושאיפותנו לחת שלום לעם הסובל גם במדינתנו
משכול ויתמות מחמת הנסיונות החוזרים ונשנים
לפגוע בבניו ולהחריב מדינתנו בנכם הוא גבור
וקדוש והעם כולו בכל הדורות וזכרהו באהבה
אין מלות נחום בשפת אנוש קיימת רק הנחמה
עתיקת היומין שמקורה האמונה המקום ונחם
אתכם בתוך שאר אבלי ציון ולוחמי ירושלים
ילא תוסיפו לדאוב עוד.

מוטי מזרחי סא"ל
מפקח היחידה

בנכם דני מזרחי ז"ל נפל בקרב בגזרת הלבון כעת מבצע
שלום הגליל בתאריך 7 ביוני 1982 - ט"ז סיון תשמ"ב
דני היה חייל ותיק בגדוד מעורה בכל הנעשה ובכל השפעה
בפלוגה דני הכניס רוח חיים ועליזות היה מלא שמחת חיים
ואהוד מאוד על חבריו עקב תפקידו כנהג מ"פ היה אמור
דני להצרף לכוח של הגדוד מאוחר יותר דני דרש להצטרף
לחבריו ולהלחם עמם מהיום הראשון ביום השני למלחמה מצא
דני את מותו

בשמי ובשם כל מפקדיו וחיילי הגדוד קבלו

השתתפותנו הכנה בצערכם

דניאל בילדותו

דניאל מזרחי ז"ל

דניאל בתקופת שירותו הצבאי

צבא הגנה לישראל
מודיע בצער על מות

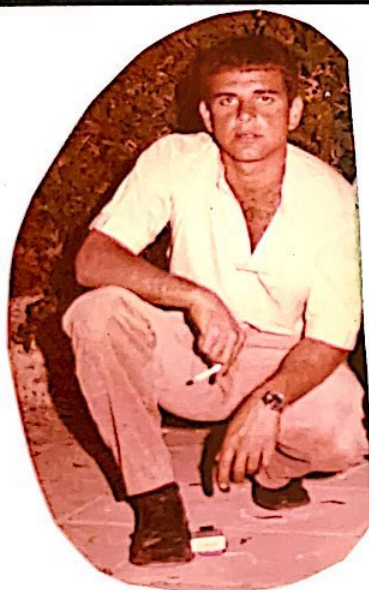
רב-טוראי

דני (דניאל)
מזרחי

בן חיים ז"ל

שנפל בקרב בדרום לבנון

ההלוויה תתקיים ביום רביעי י"ח סיון
תשמ"ב 9. 6. 82 בשעה 12⁰⁰ בבית
הקברות קרית שאול בחלקה הצבאית

כותבים לזכרו

א מ א

שלוט לך בני היקר איני מאמינה שאינך בן החיים
את טוב ליבך איני יכולה לשכוח איך הלכת בני
והשארתי לי רק צער וכאב גדול
מה אומר לך בני היקר כל יום בלעדיך אינו יום
החיים בלעדיך אינם חיים וחסרי תוכן
קשה לי לעקל כיצד בחור צעיר כמוך ויקר הלך בלי
לשוב. גם כאשר אני עומדת מול קברך ועוניי דומעות
עדיין מנסה להשלוח את עצמי ולחשוב שאולי תשוב
אלי בחזרה.
דני גדל ונהיה לגבר יפה תואר וחיכינו לשיחרורו
מצ.ה.ל. בכליון עיניים בכדי שיוכל לעזור לי לפרנס
את המשפחה ושידאג לאחיו יוסי
אבל המלחמה באה וקטפה את דני היפה וטוב הלב.

ס ב ת א

בבוקר יפה של קיץ באו והודיעו לי על הטרגדיה
הנוראה מותו של דני
באותו רגע ראיתי חושך בעיניים ולבי התחיל לדפוק
בחוזקה כאילו כל הבוקר היפה הפך לרעמים וגשמים
את דני אהבתי מקטנטו הוא היה ילד חביב מאוד
ואהוב על כולם עם הזמן הפך דני לגבר נאה
נקי מצוחצח נותן כבוד לכל אחד וידע לעזור לזולת
בדני טיפלתי כמו בתינוק את בגדיו כיבסתי הייתי
מכינה את האוכל אשר אהב אבל המלחמה לא השאירה
מאומה רק זכרונות ומכאובים

י ע ק ב ד ס ה

ד רכים עשה בחייך קרניים אפלות
 נ יכרו בילדותך סימני היתאמות, וכאב
 י יפית בגאון הצער לשאת ולהראות
 א חד האדם שלא פגע בו ולא פצע לו בלב
 ל מען אמך סבתך שכאלה חיהן עצב וטלאות

מ טה אל בור הורדנוך למנוחות
 ז עקת שבר בוקעת ודמעה לא תחסך
 ר ק אם תיבש עינינו ולעד אותך נמשיך לכאוב
 ח יית בטרגדיה נולדת אליה ומתת בתוכה
 י מים ולילות שנים ודורות נבכה דמעות
 זיו פניך אל מול עיננו ונוע
 למקומך בכאב וכבוד נעלה

י ו ס י

עם מותו של אחי דני היקר והאהוב עלי קיבלתי הלם
 לא האמנתי ועדיין אנני מאמין שלא אוכל ללאותו שוב
 מדי ערב השכבתי לישנן! מדמיין לי שדני בא לבקר אותי
 ופתאום עד מהרה האשליה פורחת לה רחוק ממני את דני
 אהבתי ותמיד הייתי גאה בו ליד כל חברי בפנימיה
 שדני חייל טוב ולוחם בגולבי
 אני ודני התראנו לעיתים רחוקות מאחר ולדני היו
 מעט חופשות ולבטח את דני לעולם לא אשכח.

מזרחי דניאל ז"ל

1961-1982

ווס - עם מותו של אחי דני היקר והאהוב עלי קיבלתי תלם.
 לא היומתי ועדן אינן מאמין שלא אוכל לראותו שוב.
 מידי ערב שכבתי לישון מצמין לי שדני בא לבקר
 אותי, ופתאום עב מפרה האשליה פירחת אה רחוק ממני.
 את דני אהבתי ותמיד הייתי גאה בו, איצ כל חברי
 בפנימיה, שדני חיל טוב ואוהם ביאלי.
 אני ודני התבאנו לעיתים רחוקות למחר ולדני היו
 מעט חופשות, ואבטח את דני לעולם לא אשכח.

יעקב דסה -

ב רבים עשה בחייך קרנים יפלות
 ג יכדו בילדותך סימני היתמות, ובה
 ו פית במאונן פלצרי אצאם אהרניות
 א חד בודד שלא פגע בו ופלצ לו בלב
 א מען אמת וסבתך שחאזה חייהן עצה ותאווה.

מ טה אל בור מודעוק למנוחות.
 ז עקת שבר בוקעת וצמעה לא תחסוק
 ח ק אם תיבש עיני ואעז אותך נחליך אבא
 ח יית בטראדיה נלצה אליה ומת בתוכה
 ו מים וילנות שנים ודורות נדכה צמעות.

זין פנק אל מול עיני ונוע
 אמקומך בבאה נכבד נעלה.

דני. מנחם - ילד כדור.

דני נולד ב- 9.11.91 בת"א.

במלחמה של נפטר אביו ממחלה, והוא עבר לאור עם אמו ואחיו הקטן הקיבוצים.

לאחר שנה עזבו את המשק, ועקבו אצרה שכורה בחולון. שש שנים חיו בחולון בחולון, ובתחילת נולדה הבן לעבור את"ו. דני נולד ממוצא אשכנזי בחולון עם חבדון ונשאר לימוד אצל סבתו ודודו (אחיו אמו).

שנה וחצי גר איתם, ועקש לאבד אונק (דודו) ששה או כארבע שנים, וחבר אצל דודו.

דני התגייס ב- 1999 אצל וכו' שביקש היום לאבד בחופשים נהג אפס חיות ממשלה אמשפחה.

דני נפגש בתחילת המלחמה מפא"י של בוא. ששה חודשים נותרו לו ע"כ כסים את שגור הצבאי.

אמא - שלום רק בני היתר. אינך מאמינה שיונק בין החיים את טוב אבך אינך יכולה לשבח. איך פלגת בני והשגרת אי רק בצד וטוב מכל.

מה אומר רק בני היתר, כל יום באצדק אינך יום.

החיים באצדק אינך חיים וחברי תוק. קשה לי לעס כיצד בחור בצד כחום ויקר האק בלי לשד.

אם כנראה אני עומדת מול קרבן ועני דומע, עדין נוסה אפסות את עצמי ואחשוב שחיי תשם אולי במזרה.

דני גדל ונהיה אביר יפה תואר. וחיינו למחורו מצב.

הכאיון עיניי בכדי שיוכל לעצוב לי אפינס את המשפחה שלי
למחיו יום.

אבל המחמיר באר וקטפה את דני רפה וטוב-רפא
אני רחוק מזה שיש לי, אולי הוא יוכל לי
אם הוא ירצה.

אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
(אולי הוא ירצה לי).

אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי

אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי
אולי הוא ירצה לי, אולי הוא ירצה לי

1/11/17

החלטתי להפסיק לעבוד
במשרד החדש שלי
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

החלטתי להפסיק לעבוד
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

החלטתי להפסיק לעבוד
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

החלטתי להפסיק לעבוד
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

החלטתי להפסיק לעבוד
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

החלטתי להפסיק לעבוד
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

החלטתי להפסיק לעבוד
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

החלטתי להפסיק לעבוד
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

החלטתי להפסיק לעבוד
במסגרת חוזה העבודה
החדש שלי.

לך לך וי"ח וי"ח

היה זה חורף חם ונעים
היו אנשים רבים שהיו
באזור זה ויש להם חלקים
באזור זה

היה זה חורף חם ונעים
היו אנשים רבים שהיו
באזור זה ויש להם חלקים
באזור זה

היה זה חורף חם ונעים
היו אנשים רבים שהיו
באזור זה ויש להם חלקים
באזור זה

היה זה חורף חם ונעים
היו אנשים רבים שהיו
באזור זה ויש להם חלקים
באזור זה

היה זה חורף חם ונעים
היו אנשים רבים שהיו
באזור זה ויש להם חלקים
באזור זה

היה זה חורף חם ונעים
היו אנשים רבים שהיו
באזור זה ויש להם חלקים
באזור זה

היה זה חורף חם ונעים
היו אנשים רבים שהיו
באזור זה ויש להם חלקים
באזור זה

היה זה חורף חם ונעים
היו אנשים רבים שהיו
באזור זה ויש להם חלקים
באזור זה

לנוי הוא סימח בן חמר
 שדבר עליו ולכן את מחזיק
 את הממשק לנוי
נוי מספר

קני הא אלז יתר אלו האלו
 אבר גישן וסגור ~~למטה~~ דמס
 אני מביא את קני ~~למטה~~ בגישן
~~ממנו~~ ~~ממנו~~ את סגור ממנו
 אבק ומשך אפסוק ארצות אלו
 הוא יצר למדו בן אדם עזר
 קלן הוא גם אבק נוכח את
 מסבא שלו שיה תמיד עזר
 לה בגיקון סגור אלה לה
 קניו

הוא סימח בן אל ~~למטה~~
 לאה עזר או באהא אל תג
 לה ארצות ברה ~~למטה~~
 סוף ומשך ולויל סגור יתרון

היום יום 13 סוף שלום

אנחנו חתומים

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

היום יום 13 סוף שלום

